

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2023. március 9.*

„Előzetes döntéshozatal – A műszaki szabványok és szabályok, valamint az információs társadalom szolgáltatásaira vonatkozó szabályok terén alkalmazott információszolgáltatási eljárás – 98/34/EK irányelv – Az 1. cikk 4. pontja – Az »egyéb követelmények« fogalma – Az 1. cikk 11. pontja – A műszaki szabály fogalma – A 8. cikk (1) bekezdése – Minden műszakiszabály-tervezetnek az Európai Bizottsággal való közlésére vonatkozó tagállami kötelezettség – Nemzeti rendelkezés, amely előírja, hogy a gépjármű-üzemanyaghoz bizonyos százalékban bioüzemanyagot keverjenek – A 10. cikk (1) bekezdésének harmadik franciabekezdése – A »kötelező uniós jogszabályokban előírt védzáradék« fogalma – A 2009/30/EK irányelv 4. cikke (1) bekezdése második albekezdésének kivonása e fogalom alól”

A C-604/21. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Tribunal Administrativo e Fiscal de Braga (bragai közigazgatási és adóügyi bíróság, Portugália) a Bírósághoz 2021. szeptember 28-án érkezett, 2021. szeptember 14-i határozatával terjesztett elő

a **Vapo Atlantic SA**

és

az **Entidade Nacional para o Setor Energético E. P. E.**

között,

a **Fundo Ambiental,**

a **Fundo de Eficiência Energética (FEE),**

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: K. Jürimäe tanácselnök, M. Safjan, N. Piçarra, N. Jääskinen és M. Gavalec (előadó) bírák,

főtanácsnok: N. Emiliou,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

* Az eljárás nyelve: portugál.

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a Vapo Atlantic SA képviselőjében N. Franco Bruno, R. Leandro Vasconcelos és M. Martins Pereira advogados,
- az Entidade Nacional para o Setor Energético E. P. E. képviselőjében G. Capitão advogado,
- a portugál kormány képviselőjében P. Barros da Costa, M. Branco, C. Chambel Alves és J. Reis Silva, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviselőjében G. Braga da Cruz, B. De Meester és M. Escobar Gómez, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2006. november 20-i 2006/96/EK tanácsi irányelvvel (HL 2006. L 363., 81. o.) módosított, a műszaki szabványok és szabályok terén történő információszolgáltatási eljárás és az információs társadalom szolgáltatásaira vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 1998. június 22-i 98/34/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 1998. L 204., 37. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 20. kötet, 337. o.; a továbbiakban: 98/34 irányelv) 1. cikke 3. pontjának, 8. cikke (1) bekezdésének és 10. cikke (1) bekezdése harmadik francia-bekezdésének, valamint a 2009. április 23-i 2009/30/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2009. L 140., 88. o.) módosított, a benzin és a dízelüzemanyagok minőségéről, a 93/12/EGK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 1998. október 13-i 98/70/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 1998. L 350., 58. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 23. kötet, 182. o.; a továbbiakban: 98/70 irányelv) 7a. cikke (2) bekezdésének, a 2009/30 irányelv 4. cikke (1) bekezdése második albekezdésének, illetve a megújuló energiaforrásból előállított energia támogatásáról, valamint a 2001/77/EK és a 2003/30/EK irányelv módosításáról és azt követő hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. április 23-i 2009/28/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2009. L 140., 16. o.) 3. cikke (4) bekezdésének értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet a Vapo Atlantic SA és az Entidade Nacional para o Setor Energético E. P. E. (az energiaágazat nemzeti szabályozó hatósága, a továbbiakban: ENSE) között ez utóbbi azon határozata tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő, amely pénzügyi kompenzáció megfizetésére kötelezte a Vapo Atlanticot, mivel az nem bizonyította, hogy a 2020. év második negyedévében szabadforgalomba bocsátott üzemanyagok bioüzemanyagot tartalmaztak.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 98/34 irányelv

3 A 98/34 irányelv 1. cikke előírta:

„Ezen irányelv alkalmazásában az következő meghatározásokat kell alkalmazni:

[...]

3. »műszaki leírás«: egy dokumentumban szereplő részletes leírás, amely egy termék előírt tulajdonságait határozza meg, ilyen például a minőségi színvonal, a teljesítmény, a biztonság vagy a méretek, beleértve a termékre alkalmazandó olyan követelményeket, mint a termék megnevezése, a terminológia, a jelképek, a vizsgálat és a vizsgálati módszerek, a csomagolás, a jelölés vagy címkézés és a megfelelőségértékelési eljárások.

[...]

4. »egyéb követelmények«: a műszaki leíráson kívüli egyéb olyan követelmény, amelyet a termékre különösen a fogyasztók vagy a környezet védelme céljából írnak elő, és amely befolyásolja a termék forgalomba hozatal utáni életciklusát, ilyen követelmény például a használat, az újrafeldolgozás, az újrafelhasználás vagy hulladékkezelés feltételei, ha ezek a feltételek jelentősen befolyásolhatják a termék összetételét vagy természetét, valamint értékesítését;

[...]

6. »szabvány«: egy elismert szabványügyi testület által ismételt vagy folyamatos alkalmazás céljára jóváhagyott műszaki leírás, amelynek betartása nem kötelező, és amely a következő kategóriák valamelyikébe tartozik:

- nemzetközi szabvány: egy nemzetközi szabványügyi szervezet által elfogadott, a nyilvánosság számára is hozzáférhető szabvány,
- európai szabvány: egy európai szabványügyi testület által elfogadott, a nyilvánosság számára is hozzáférhető szabvány,
- nemzeti szabvány: egy nemzeti szabványügyi testület által elfogadott, a nyilvánosság számára is hozzáférhető szabvány;

[...]

11. »műszaki szabály«: műszaki leírások és más követelmények vagy szolgáltatásra vonatkozó szabályok, beleértve a vonatkozó közigazgatási rendelkezéseket is, amelyek betartása az értékesítés, a szolgáltatásnyújtás, valamely szolgáltató létrehozása vagy a valamely tagállamban vagy annak nagyobb részén történő használat esetén de jure vagy de facto kötelező, valamint a tagállamok törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezései, kivéve a

10. cikkben foglaltakat, amelyek megtiltják valamely termék gyártását, behozatalát, értékesítést vagy használatát, vagy valamely szolgáltatás nyújtását vagy használatát, illetve valamely szolgáltató létrehozását.

A de facto műszaki szabályok a következőket foglalják magukban:

- valamely tagállam törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezései, amelyek vagy a szolgáltatással kapcsolatos műszaki leírásokra vagy más követelményekre, illetve szabályokra vonatkoznak, vagy olyan szakmai vagy gyakorlati szabályzatokra, amelyek viszont a szolgáltatással kapcsolatos műszaki leírásokra vagy más követelményekre, illetve szabályokra vonatkoznak, és amelyek betartása feltételezi a fent említett törvények, rendeletek és közigazgatási rendelkezések által előírt kötelezettségeknek való megfelelést,

[...]

- 4 Ezen irányelv 8. cikke (1) bekezdésének első albekezdése így rendelkezett:

„A 10. cikkekre is figyelemmel a tagállamok azonnal közölnek a Bizottsággal minden műszakiszabály-tervezetet, kivéve ha az csak egy nemzetközi vagy európai szabvány teljes szövegét ülteti át, ebben az esetben a megfelelő szabványra történő hivatkozás is elegendő; A Bizottságot egy közleményben a szabály elfogadása szükségességének indokairól is tájékoztatni kell, amennyiben ezek nem derülnek ki már a tervezetből is.”

- 5 Az említett irányelv 10. cikke (1) bekezdésének harmadik franciabekezdése értelmében:

„A 8. és 9. cikk nem alkalmazható a tagállamok azon törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseire, vagy azokra az önkéntes megállapodásokra, amelyek következtében a tagállamok:

– [...]

– kötelező közösségi jogszabályokban előírt védzáradékokat használnak”.

A 98/70 irányelv

- 6 A 98/70 irányelv „Az üvegházhatású gázok kibocsátásának mérséklése” című 7a. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamok kijelölik azt a forgalmazót vagy azokat a forgalmazókat, amelyek a forgalmazott tüzelőanyag és energia teljes életciklusra vonatkozó, energiaegységre számított üvegházhatású gázkibocsátás nyomon követéséért és az arról való jelentéstételért felelősek. A közúti járművekben történő felhasználásra szolgáló villamos energia szolgáltatói esetében a tagállamok biztosítják, hogy ezek a szolgáltatók dönthessenek úgy, hogy hozzá kívánnak járulni a (2) bekezdésben megállapított csökkentési kötelezettséghez, amennyiben bizonyítani tudják, hogy megfelelően képesek mérni és nyomon követni az e járművekben történő felhasználásra szolgáló villamos energiát.

2011. január 1-től a forgalmazók évente jelentenek a tagállam által kijelölt hatóságnak a tagállamon belül forgalomba hozott tüzelőanyag és energia üvegházhatásúgáz-kibocsátásának intenzitásáról, megadva legalább az alábbiakra vonatkozó információkat:

- a) minden egyes tüzelőanyag- vagy energiatípus tekintetében a forgalomba hozott teljes mennyiség, beszerzési helyük és származásuk megjelölésével; és
- b) a teljes életciklusra vonatkozó, energiaegységre számított üvegházhatású gázkibocsátás.

A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a jelentéseket ellenőrizzék.

Szükség esetén a Bizottság e bekezdés végrehajtásához iránymutatásokat állapít meg.

(2) A tagállamok előírják a forgalmazók számára, hogy a fokozatosság szempontját szem előtt tartva 2020. december 31-ig az (5) bekezdés b) pontjában említett, tüzelőanyagokra az alapkövetelményekhez képest maximum 10%-kal csökkentsék a forgalmazott tüzelőanyagból és energiából származó, teljes életciklusra és energiaegységre számított üvegházhatású gázkibocsátást. E csökkentésnek az alábbiakból kell állnia:

- a) 6% 2020. december 31-ig. E csökkentés tekintetében a tagállamok megkövetelhetik a forgalmazóktól, hogy tartsák be az alábbi időközi célértékeket: 2% 2014. december 31-ig és 4% 2017. december 31-ig;
- b) további indikatív 2%-os célérték 2020. december 31-ig a 9. cikk (1) bekezdés h) pontjára figyelemmel, amely cél az alábbi módszerek valamelyikének vagy együttesének alkalmazásával valósítandó meg:
 - i. a bármilyen típusú közúti járműben, nem közúti gépjárművekben (köztük a belvízi hajókban), mezőgazdasági vagy erdészeti traktorokban vagy kedvtelési célú vízi járművekben való felhasználásra szolgáló közlekedési célú energia forgalmazása;
 - ii. bármely technológia felhasználása (beleértve a szén-dioxid megkötését és tárolását), amely képes csökkenteni a forgalmazott tüzelőanyagokból vagy energiából származó, teljes életciklusra és energiaegységre számított üvegházhatásúgáz-kibocsátást;
- c) a Kiotói Jegyzőkönyv tiszta fejlesztési mechanizmusa szerinti kibocsátási egységek vásárlása révén elérendő további indikatív 2%-os csökkentési célérték 2020. december 31-ig, figyelemmel a 9. cikk (1) bekezdés i) pontjára, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról [és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról] szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben [(HL 2003. L 275., 32. o.)] meghatározott feltételek szerint, a tüzelőanyag-forgalmazási ágazatban történő csökkentése érdekében.”

A 2009/30 irányelv

- 7 A 2009/30 irányelv (8) és (9) preambulumbekkezdése a következőképpen rendelkezik:

„(8) A Közösségben a kibocsátott üvegházhatású gázok mintegy 20%-a a közúti közlekedés tüzelőanyagainak elégetése során szabadul fel. E kibocsátás csökkentésének egyik módja a kérdéses hajtóanyagok teljes életciklusa során keletkező üvegházhatású gázok mennyiségének csökkentése. Ez többféleképpen is lehetséges. Tekintettel arra, hogy a

Közösség tovább kívánja mérsékelni a kibocsátott üvegházhatású gázok mennyiségét, valamint a közúti közlekedés hozzájárulását e kibocsátásokhoz, kívánatos egy olyan mechanizmust bevezetni, amelyben a tüzelőanyag-forgalmazók kötelesek jelenteni az általuk forgalmazott tüzelőanyagok teljes életciklusa alatt a környezetbe bocsátott üvegházhatású gázok mennyiségét, továbbá 2011-től kezdődően kötelesek azokat csökkenteni. A bioüzemanyagok teljes életciklusra vonatkozó üvegházhatásúgáz-kibocsátásának számítására szolgáló módszertannak meg kell egyeznie a [2009/28 irányelv] által az üvegházhatású gázok hatásainak számítására megállapított módszertannal.

- (9) A forgalmazóknak 2020. december 31-ig legfeljebb 10%-kal fokozatosan csökkenteniük kell az általuk forgalmazott tüzelőanyagokból és energiából származó, teljes életciklusra és energiaegységenként számított üvegházhatású gázkibocsátást. A csökkentés mértékének a fosszilis tüzelőanyagokból származó, teljes életciklusra és energiaegységenként számított 2010. évi átlagos uniós üvegházhatásúgáz-kibocsátási szinthez képest 2020. december 31-ig legalább 6%-osnak kell lennie a bioüzemanyagok és az alternatív tüzelőanyagok felhasználása, valamint az olajkitermelést kísérő fáklyázás és lefuvatás csökkentése révén. Egy felülvizsgálat függvényében a környezetbarát CO₂-megkötési és -tárolási technológiák és az elektromos járművek felhasználása révén elért további 2%-os csökkentést és a Kiotói Jegyzőkönyv tiszta fejlesztési mechanizmusa szerinti kibocsátási egységek vásárlása révén elért további 2%-os csökkentést kell tartalmaznia. E további 2%-os csökkentéseknek a tagállamok és üzemanyag ellátók számára nem kell kötelező érvényűnek lenniük ezen irányelv hatálybalépésekor. A felülvizsgálatnak ki kell térnie a csökkentések nem kötelező jellegére.”

- 8 A 2009/30 irányelv „Átültetés” című 4. cikke ekképp rendelkezik:

„(1) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy legkésőbb 2010. december 31-ig ennek az irányelvnek megfeleljenek.

A tagállamok haladéktalanul megküldik a Bizottságnak e rendelkezéseik szövegét.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok megküldik a Bizottságnak nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.”

A 2009/28 irányelv

- 9 A 2009/28 irányelvet 2021. július 1-jével hatállyal hatályon kívül helyezte a megújuló energiaforrásokból előállított energia használatának előmozdításáról szóló, 2018. december 11-i (EU) 2018/2001 európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2018. L 328., 82. o.). Mindazonáltal a szóban forgó tényállás megvalósulásának időpontjára tekintettel az alapeljárásra a 2009/28 irányelv rendelkezései irányadók.

10 A 2009/28 irányelv (8) és (9) preambulumbekzdése kimondta:

„(8) A Bizottság 2007. január 10-i »Megújulóenergia-útiterv – Megújuló energiák a XXI. században: egy fenntarthatóbb jövő építése« című közleménye rámutatott, hogy a megújuló energiaforrásokból előállított energia összarányára vonatkozó 20%-os célkitűzés és a közlekedésben használt megújuló energiaforrásokból előállított energiára vonatkozó 10%-os célkitűzés megfelelő és megvalósítható feladat lenne, és a kötelező célkitűzéseket tartalmazó keretnek biztosítania kell az üzleti világ számára a megújulóenergia-ágazattal kapcsolatos fenntartható befektetésekhez szükséges hosszú távú kiszámíthatóságot, amelyek által csökkenthető a fosszilis üzemanyagok behozatalától való függőség, illetve fokozható az új energetikai technológiák használata. Ezeket a célokat a 2020-ig történő 20%-os energiahatékonysági fejlesztés keretében a Bizottság »Energiahatékonysági cselekvési terv: a lehetőségek kihasználása« című közleménye határozza meg, amelyet elfogadott mind a 2007. márciusi Európai Tanács, mind 2008. január 31-i állásfoglalásában az Európai Parlament.

(9) A 2007 márciusában tartott Európai Tanács újra megerősítette a Közösség elkötelezettségét a megújuló energiaforrásokból előállított energia 2010 utáni, a Közösség egészében való fejlesztése iránt. Jóváhagyta a 20%-os kötelező célkitűzést a megújuló energiaforrásokból előállított energiának a Közösség összes energiafogyasztásában való részarányára vonatkozóan, és a minden tagállam által költségvetésként módon bevezetendő és elrendő kötelező minimális célkitűzést a bioüzemanyagoknak a közlekedési benzin- és dízelüzemanyag legalább 10%-át kitevő részarányára vonatkozóan. Megállapította, hogy a bioüzemanyagokra vonatkozó kötelező jellegű célkitűzés helyes, feltéve, hogy termelésük fenntartható, a második generációs bioüzemanyagok kereskedelmi forgalmazásra alkalmassá válnak, és a [98/70 irányelvet] a megfelelő arányokban való üzemanyag-keverés lehetővé tétele érdekében módosítják. Az Európai Tanács 2008. márciusi ülése megismételte, hogy alapvetően fontos célravezető fenntarthatósági kritériumokat meghatározni és teljesíteni, továbbá biztosítani, hogy a második generációs bioüzemanyagok a kereskedelembe elérhetőek legyenek. Az Európai Tanács 2008. júniusi ülése ismét utalt a fenntarthatósági kritériumokra és a második generációs bioüzemanyagok kifejlesztésére, és hangsúlyozta, hogy fel kell mérni a bioüzemanyagok előállítása által az élelmiszernek szánt mezőgazdasági termékekre gyakorolt lehetséges hatásokat és – szükség esetén – a hiányosságok pótlását célzó intézkedéseket kell hozni. Kijelentette továbbá, hogy további értékelésre van szükség a bioüzemanyagok előállításának és fogyasztásának környezetvédelmi és társadalmi következményei tekintetében.”

11 A 2009/28 irányelv „Hatály” című 1. cikke előírta:

„Ez az irányelv közös keretet hoz létre a megújuló energiaforrásokból előállított energia támogatására. Kötelező nemzeti célkitűzéseket állapít meg a megújuló energiaforrásokból előállított energiának a teljes bruttó energiafogyasztásban képviselt összarányára és a megújuló energiaforrásokból előállított energiának a közlekedésben felhasznált részarányára vonatkozóan. [...]”

12 A 2009/28 irányelv „A megújuló energiaforrásokból előállított energia felhasználására vonatkozó összesített kötelező nemzeti célértékek és intézkedések” című 3. cikkének (4) bekezdése a következőképpen rendelkezett:

„A tagállamok biztosítják, hogy a megújuló energiaforrásokból előállított energiának a közlekedés valamennyi formájában felhasznált részaránya 2020-ban legalább az egyes tagállamokban közlekedési célra felhasznált végső energiafogyasztás 10%-a legyen.

[...]”

- 13 A 2009/28 irányelvet az utolsó hatályos változatában a 2015. szeptember 9-i (EU) 2015/1513 európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2015. L 239., 1. o.) módosította, amely irányelv 4. cikke (1) bekezdésének megfelelően előírta, hogy az ezen irányelvvel bevezetett módosításokat a tagállamoknak legkésőbb 2017. szeptember 10-ig át kell ültetniük, továbbá kötelesek voltak haladéktalanul tájékoztatni a Bizottságot minden átültető intézkedésről.

A portugál jog

- 14 A 2012. január 17-i Decreto-Lei n.º 6/2012 (6/2012. sz. törvényerejű rendelet) által módosított 2010. október 25-i Decreto-Lei n.º 117/2010 (117/2010. sz. törvényerejű rendelet; a továbbiakban: 117/2010. sz. törvényerejű rendelet) 11. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Azok a jogalanyok, akik a 2010. december 31-i 55-A/2010. sz. törvénnyel módosított 2010. június 21-i 73/2010. sz. törvényerejű rendelettel jóváhagyott jövedéki adóról szóló törvény rendelkezéseivel összhangban szabadforgalomba bocsátásra vonatkozó nyilatkozatok benyújtásával bocsátanak szabadforgalomba gépjármű-üzemanyagot [...], kötelesek hozzájárulni a bioüzemanyag hozzáadására vonatkozó célkitűzések megvalósításához, a következő, energiatartalomban kifejezett, az általuk szabadforgalomba bocsátott üzemanyagok mennyiségéhez viszonyított százalékos arányban, a cseppfolyósított gáz (LPG) és a földgáz kivételével:

- a) 2011 és 2012 – 5,0%;
- b) 2013 és 2014 – 5,5%;
- c) 2015 és 2016 – 7,5%;
- d) 2017 és 2018 – 9,0%;
- e) 2019 és 2020 – 10,0%.”

- 15 A 6/2012 törvényerejű rendelet preambuluma pontosítja, hogy „a [...] 117/2010. sz. törvényerejű rendelet, amely részben átülteti a nemzeti jogba a [2009/82 irányelvet] és [a 2009/30 irányelvet], megállapítja a bioüzemanyagok és folyékony bio-energiahordozók termelésére és felhasználására vonatkozó fenntarthatósági kritériumokat, a bioüzemanyagok szárazföldi közlekedésben való használatának előmozdítására szolgáló mechanizmusokat, és meghatározza a bioüzemanyagok kötelező adagolásának korlátait”.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 16 A Vapo Atlantic a tevékenységét a portugáliai üzemanyagpiacon végző társaság.
- 17 Mivel bejegyzett címzettnek minősül, nem felel meg azoknak a jogszabályi feltételeknek, amelyek a bioüzemanyagoknak az általa Portugáliában szabadforgalomba bocsátott gépjármű-üzemanyagokba történő keveréséhez szükségesek. Következésképpen egy Spanyolországban letelepedett társaságtól vásárol ilyen üzemanyagokat, amelyek a spanyol jogszabályok rendelkezéseit tiszteletben tartó arányban tartalmazznak bioüzemanyagot.

- 18 A Vapo Atlantic semmilyen bizonyítékot nem nyújtott be az ENSE-nek arra vonatkozóan, hogy az Európai Bizottság jóváhagyta volna az azon társaság által alkalmazott önkéntes tanúsítási rendszert, amelytől Spanyolországban gépjármű-üzemanyagot vásárol.
- 19 2020 második negyedévében a Vapo Atlantic 7582 tonna gépjármű-üzemanyagot bocsátott szabad forgalomba.
- 20 Az ENSE megállapította, hogy az őt a 117/2010. sz. törvényerejű rendelet alapján terhelő kötelezettséget megszegve a Vapo Atlantic nem rendelkezett a bioüzemanyagokra vonatkozó tanúsítvánnyal, holott legalább 758-cal kellett volna rendelkeznie annak igazolására, hogy tiszteletben tartotta a 2020 második negyedévében szabad forgalomba bocsátott gépjármű-üzemanyagokhoz 10%-ban bioüzemanyagot keverjen.
- 21 Következésképpen az ENSE határozatot hozott, amelyben arra kötelezte a Vapo Atlanticot, hogy fizessen meg 90 884 euró összeget pénzügyi kompenzáció címén, azzal az indokkal, hogy ez utóbbi nem bizonyította, hogy az általa 2020 második negyedévében szabad forgalomba bocsátott gépjármű-üzemanyaghoz bioüzemanyagot kevertek, megsértve ezzel a 117/2010. sz. törvényerejű rendelet 11. cikkének (1) bekezdését.
- 22 A Vapo Atlantic e határozatot megtámadta a Tribunal Administrativo e Fiscal de Braga (bragai közigazgatási és adóügyi bíróság, Portugália) előtt, amely a kérdést előterjesztő bíróság.
- 23 E bíróság hangsúlyozza, hogy úgy tűnik, hogy a jelen ítélet 21. pontjában említett nemzeti szabályozás tervezetét nem közölték a Bizottsággal annak közzétételét és hatálybalépését megelőzően.
- 24 Az említett bíróság lényegében a 98/34 irányelv rendelkezéseinek értelmezését kéri annak meghatározása érdekében, hogy az említett szabályozás olyan „műszaki szabálynak” minősül-e, amelyet be kellett volna jelenteni a Bizottságnak.
- 25 Először is, ugyanezen bíróság arra keresi a választ, hogy a 117/2010. sz. törvényerejű rendelet 11. cikkének (1) bekezdése, amely arra szorítkozik, hogy meghatározza a szabad forgalomba bocsátott gépjármű-üzemanyagokhoz keverendő bioüzemanyag százalékos arányát, anélkül hogy rögzítené ez utóbbiak bármely jellemzőjét, a 98/34 irányelv 1. cikkének 11. pontja értelmében vett „műszaki szabálynak” tekinthető-e, és közelebbről, hogy ezen 1. cikk 4. pontja értelmében vett „egyéb követelményről” van-e szó.
- 26 Másodszor, a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy a 117/2010. sz. törvényerejű rendelet 11. cikkének (1) bekezdése az említett irányelv 8. cikkének (1) bekezdésében előírt kivétel hatálya alá tartozhat-e, amennyiben e nemzeti jogi rendelkezés „európai szabvány teljes [szövege átültetésének]” minősül. Ugyanis a 98/70 irányelv 7a. cikkének (2) bekezdése előírja a tagállamok számára azt a kötelezettséget, hogy megköveteljék a szállítóktól, hogy a lehető legfokozatosabban 10%-kal csökkentsék üvegházhatást okozó gázok kibocsátását.
- 27 Harmadszor e bíróság arra keresi a választ, hogy a 117/2010. sz. törvényrendelet 11. cikkének (1) bekezdése a 2009/30 irányelv 4. cikke (1) bekezdésének második albekezdésére és a 2015/1513 irányelv 4. cikkének (1) bekezdésére tekintettel a 98/34 irányelv 10. cikke (1) bekezdése harmadik franciabekezdésének hatálya alá tartozik-e. E két utóbbi rendelkezés ugyanis a 98/34 irányelv 10. cikke (1) bekezdésének harmadik franciabekezdése értelmében vett „kötelező közösségi jogszabályban előírt védzáradéknak” tekinthető.

- 28 Negyedszer az említett bíróság másodlagosan arra keresi a választ, hogy milyen következményekkel jár a jogszabálytervezet közlésére vonatkozó, a 98/34 irányelv 8. cikkének (1) bekezdésében előírt kötelezettség megszegése. A kérdést előterjesztő bíróság elismeri, hogy főszabály szerint a nemzeti rendelkezések e rendelkezés szerinti közlésének elmaradása e rendelkezések érvényesíthetlenségét vonja maga után. Mindazonáltal kétségei vannak e tekintetben, mivel az ilyen értelmezés a bioüzemanyagoknak a szabad forgalomba bocsátott gépjármű-üzemanyagokba történő keverésére vonatkozó kötelezettség általános megsértését vonná maga után. Ugyanezen értelmezés nemcsak az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentésére és a megújuló energiaforrások előmozdítására irányuló nemzeti célkitűzést veszélyeztetné, hanem ezen európai törekvést is.
- 29 E körülmények között a Tribunal Administrativo e Fiscal de Braga (bragai közigazgatási és adóügyi bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
- „1) Úgy kell-e értelmezni a 98/34 irányelv 1. cikkének 3. pontját, hogy az ugyanezen irányelv 8. cikke (1) bekezdése rendelkezésének alkalmazásában a bioüzemanyagok azon százalékos arányának meghatározása megfelel az »egyéb követelmények« fogalmának, amely arányban egy meghatározott gazdasági szereplő a 98/70 irányelvnek a 2009/30 irányelv által beillesztett 7a. cikke értelmében és a 2009/28 irányelv 3. cikkének (4) bekezdésében foglalt célkitűzésnek megfelelően köteles bioüzemanyagot hozzáadni az általa szabadforgalomba bocsátott üzemanyaghoz, mint a vitatott nemzeti jogszabály esetében is?
- 2) Úgy kell-e értelmezni a 98/34 irányelv 8. cikkének (1) bekezdését, konkrétan a »kivéve, ha az csak egy nemzetközi vagy európai szabvány teljes szövegét ülteti át« fordulatot, hogy az a 98/70 irányelvnek a 2009/30 irányelv által beillesztett 7a. cikke (2) bekezdése rendelkezésének értelmében, a 2009/30 irányelv 4. cikkében foglalt célkitűzéssel összhangban, kizár egy olyan nemzeti jogi szabályt, amely meghatározza a bioüzemanyagok hozzáadásának százalékos arányát?
- 3) Úgy kell-e értelmezni a 2009/30 irányelv 4. cikke (1) bekezdése második albekezdésének rendelkezését, valamint a 2015/1513 irányelv 4. cikke (1) bekezdésének rendelkezését, hogy azok a 98/34 irányelv 10. cikke (1) bekezdésének harmadik franciabekezdése értelmében vett, kötelező erejű közösségi jogi aktusokba foglalt védzáradékoknak minősülnek?
- 4) Amennyiben az előző kérdésekre adandó válaszok fényében a jelen kérdésre adandó válasz nem bizonyul szükségtelennek, úgy kell-e értelmezni a 98/34 irányelv 8. cikkének (1) bekezdését, hogy a gazdasági szereplővel szemben nem érvényesíthető egy, a jelen ügyben vitatotthoz hasonló olyan nemzeti rendelkezés, amely a 98/70 irányelvnek a 2009/30 irányelv által beillesztett 7a. cikkének (2) bekezdését átültetve meghatározza a bioüzemanyagok hozzáadásának százalékos arányát?”

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságáról

- 30 Az ENSE úgy véli, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatatlan, mivel azon rendelkezések szövege, amelyek értelmezését a kérdést előterjesztő bíróság kéri, egyértelmű, és ezért nincs tisztázandó kétség.

- 31 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az EUMSZ 267. cikkben foglalt eljárás keretében egyedül a jogvitában eljáró és a meghozandó bírósági döntésért felelősséggel tartozó nemzeti bíróság feladata, hogy az ügy sajátosságaira figyelemmel megítélje egyrészt az előzetes döntéshozatalra utaló határozat szükségességét ítéletének meghozatalához, másrészt a Bíróság elé terjesztett kérdések relevanciáját. Következésképpen, amennyiben az előterjesztett kérdések az uniós jog értelmezésére vonatkoznak, a Bíróság főszabály szerint köteles határozatot hozni (2021. október 6-i Sumal ítélet, C-882/19, EU:C:2021:800, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 32 A jelen ügyben elegendő megállapítani, hogy – amint az az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből kitűnik – az előterjesztett kérdések közvetlen kapcsolatban állnak az alapeljárással, és relevánsak a kérdést előterjesztő bíróság által meghozandó döntés szempontjából. E kérelem egyébként elegendő elemet tartalmaz ahhoz, hogy meghatározható legyen e kérdések terjedelme, és hogy azokra hasznos választ lehessen adni.
- 33 Mindenesetre a nemzeti bíróság számára egyáltalán nem tilos, hogy előzetes döntéshozatal céljából olyan kérdést terjesszen a Bíróság elé, amelynek megválaszolása az alapeljárásban részt vevő felek egyikének véleménye szerint nem enged teret semmilyen észszerű kétségnek. Így, még azt feltételezve is, hogy ez a helyzet áll fenn, az ilyen kérdéseket tartalmazó előzetes döntéshozatal iránti kérelem nem válik elfogadhatatlanná (2021. október 14-i Viesgo Infraestructuras Energéticas ítélet, C-683/19, EU:C:2021:847, 26. pont).
- 34 Következésképpen az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadható.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első és a negyedik kérdésről

- 35 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az alapeljárásban a Vapo Atlanticnak pénzügyi kompenzációt kellett fizetnie a 117/2010. sz. törvényerejű rendelet 11. cikke (1) bekezdésének megsértése miatt, mivel e társaság nem tett eleget azon kötelezettségének, hogy tanúsítványokat mutasson be, amelyek alkalmasak annak igazolására, hogy bioüzemanyagot kevertek az általa 2020 második negyedévében szabad forgalomba bocsátott gépjármű-üzemanyagokba.
- 36 E tekintetben, noha a kérdést előterjesztő bíróság első kérdésében formálisan hivatkozott a 98/34 irányelv 1. cikkének 3. pontjára, e kérdés megfogalmazásából kitűnik, hogy arra keresi a választ, hogy a nemzeti szabályozás által előírt kötelezettség az ezen irányelv 1. cikkének 4. pontja értelmében vett „egyéb követelmények” fogalmába tartozik-e, és így az említett irányelv 1. cikkének 11. pontja értelmében vett „műszaki szabálynak” minősül-e.
- 37 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy első és negyedik kérdésével, amelyeket együttesen kell vizsgálni, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy a 98/34 irányelv 1. cikkének 4. pontját úgy kell-e értelmezni, hogy az olyan nemzeti szabályozás, amely a valamely gazdasági szereplő által egy adott évben szabad forgalomba bocsátott gépjármű-üzemanyaghoz 10% bioüzemanyag keverésére irányuló célt határoz meg, az ezen irányelv 1. cikkének 4. pontja értelmében vett „egyéb követelmény” fogalma alá tartozik, és ekképpen ezen irányelv 1. cikkének 11. pontja értelmében vett „műszaki szabálynak” minősül, amely szabály csak akkor érvényesíthető a magánszemélyekkel szemben, ha annak tervezetét ugyanezen irányelv 8. cikke (1) bekezdésének megfelelően közzétették.

- 38 Először is emlékeztetni kell arra, hogy az „egyéb követelmények” fogalmát a 98/34 irányelv 1. cikkének 4. pontja úgy határozza meg, mint „a műszaki leíráson kívüli egyéb olyan követelmény, amelyet a termékre különösen a fogyasztók vagy a környezet védelme céljából írnak elő, és amely befolyásolja a termék forgalomba hozatal utáni életciklusát, ilyen követelmény például a használat, az újrafeldolgozás, az újrafelhasználás vagy hulladékkezelés feltételei, ha ezek a feltételek jelentősen befolyásolhatják a termék összetételét vagy természetét, valamint értékesítését”.
- 39 Az állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően e kategóriába tartozik az olyan szabályozás, amely olyan feltételt állapít meg, amely jelentős módon befolyásolhatja a termék összetételét, természetét vagy értékesítését, mivel ezen „egyéb követelmények” azon követelményeket jelentik, amelyek a szóban forgó termék forgalomba hozatalát követő életciklusának figyelembevételéből fakadnak, és különösen e termék felhasználásával kapcsolatosak (2020. május 28-i ECO-WIND Construction ítélet, C-727/17, EU:C:2020:393, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 40 A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság kétségei olyan nemzeti szabályozásra vonatkoznak, amely megköveteli az LPG-től és a földgáztól eltérő gépjármű-üzemanyagot forgalmazó gazdasági szereplőktől, hogy járuljanak hozzá a bioüzemanyag hozzákeverése tekintetében az általuk forgalomba hozott gépjármű-üzemanyagok éves mennyiségére vonatkozóan meghatározott, a 2020. év vonatkozásában 10%-ban rögzített cél eléréséhez. Még ha az ilyen szabályozás nem is határozza meg pontosan az érintett gépjármű-üzemanyag típusát, és nem határoz meg százalékos arányt a gépjármű-üzemanyaghoz ténylegesen keverendő bioüzemanyag tekintetében, továbbá nem határozza meg pontosan a hozzákeverendő bioüzemanyag típusát, az általa a környezet védelme céljából rögzített követelmény a gépjármű-üzemanyagok forgalomba hozatalát követő életciklusára vonatkozik, és jelentős mértékben befolyásolhatja az említett termékek forgalmazását, amennyiben az általa előírt, bioüzemanyag hozzákeverésére vonatkozó kötelezettség elmulasztása pénzügyi kompenzáció fizetésére való kötelezést vonhat maga után.
- 41 Ebből következik, hogy az olyan nemzeti szabályozás, amely a valamely gazdasági szereplő által a 2020. évben szabad forgalomba bocsátott gépjármű-üzemanyaghoz 10% bioüzemanyag keverésére irányuló célt határoz meg, a 98/34 irányelv 1. cikkének 4. pontja értelmében vett „egyéb követelmények” fogalma alá tartozik, és így az ezen irányelv 1. cikkének 11. pontja értelmében vett „műszaki szabálynak” minősül.
- 42 Másodszor emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a 98/34 irányelv a megelőző ellenőrzés révén az áruk szabad mozgásának biztosítására irányul, amely az Unió egyik alapja. Ez az ellenőrzés azért hasznos, mert az irányelv hatálya alá tartozó műszaki szabályok akadályozhatják a tagállamok közötti kereskedelmet, és ezek az akadályok csak akkor megengedhetők, ha közérdekű célt szolgáló, feltétlenül érvényesítendő követelmények teljesüléséhez szükségesek (lásd ebben az értelemben: 1996. április 30-i CIA Security International ítélet, C-194/94, EU:C:1996:172, 40. pont; 2012. július 19-i Fortuna és társai ítélet, C-213/11, C-214/11 és C-217/11, EU:C:2012:495, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 43 Ennek keretében a 98/34 irányelv 8. cikkének (1) bekezdése főszabály szerint arra kötelezi a tagállamokat, hogy minden műszakiszabály-tervezetet haladéktalanul közöljenek a Bizottsággal. E tekintetben a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy az e 8. cikk (1) bekezdésében előírt közzététel kötelezettség megsértése olyan lényeges eljárási hibának minősül, amely az érintett

műszaki szabályok alkalmazhatatlanságát eredményezi, és így azokra nem lehet magánszemélyekkel szemben hivatkozni (lásd ebben az értelemben: 1996. április 30-i CIA Security International ítélet, C-194/94, EU:C:1996:172, 54. pont).

- 44 A fenti indokokra tekintettel az első és a negyedik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 98/34 irányelv 1. cikkének 4. pontját úgy kell értelmezni, hogy az olyan nemzeti szabályozás, amely a valamely gazdasági szereplő által egy adott évben szabad forgalomba bocsátott gépjármű-üzemanyaghoz 10% bioüzemanyag keverésére irányuló célt határoz meg, a 98/34 irányelv 1. cikkének 4. pontja értelmében vett „egyéb követelmény” fogalma alá tartozik, és ekképpen az ezen irányelv 1. cikkének 11. pontja értelmében vett „műszaki szabálynak” minősül, amely szabály csak akkor érvényesíthető a magánszemélyekkel szemben, ha annak tervezetét az említett irányelv 8. cikke (1) bekezdésének megfelelően közzétették.

A második kérdésről

- 45 Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 98/34 irányelv 8. cikkének (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy az a nemzeti szabályozás, amely a 98/70 irányelv 7a. cikke (2) bekezdésének a 2009/28 irányelv 3. cikkének (4) bekezdésében szereplő célkitűzéssel összeegyeztethető átültetésére irányul, alkalmas arra, hogy egyszerűen a 98/34 irányelv 8. cikkének (1) bekezdése értelmében vett európai szabvány teljes átültetésének minősüljön, és ennél fogva mentesüljön az e rendelkezésben előírt közzétételi kötelezettség alól.
- 46 E tekintetben a 98/34 irányelv 1. cikke 6. pontjának megfelelően ezen irányelv értelmében „szabványnak” minősül az olyan, elismert szabványügyi testület által jóváhagyott műszaki leírás, amelynek betartása nem kötelező, és amely a nemzetközi szabványok, az európai szabványok vagy a nemzeti szabványok kategóriájába tartozik. Az „európai szabvány” fogalmát e rendelkezés úgy határozza meg, mint amelyet európai szabványügyi testület fogad el, és a nyilvánosság számára hozzáférhető.
- 47 E meghatározásokból tehát az következik, hogy a műszaki szabályok, és közelebbről a 98/34 irányelv összefüggésében értelmezett „európai szabvány” fogalmának hatálya a valamely európai szabványügyi testület által elfogadott szabványokra korlátozódik.
- 48 Márpedig sem a 2009/28 irányelv 3. cikkének (4) bekezdéséből, sem pedig a 98/70 irányelv 7a. cikkének (2) bekezdéséből nem tűnik ki, hogy az uniós jogalkotó e rendelkezésekkel a 98/34 irányelv 1. cikkének 6. pontja értelmében vett „európai szabványokat” fogadott volna el.
- 49 Egyrészt ugyanis a 2009/28 irányelv 3. cikkének (4) bekezdése – ezen irányelv (8) és (9) preambulumbekkezdésével, valamint 1. cikkével összefüggésben értelmezve – olyan kötelező célkitűzések megállapítására szorítkozik, amelyek szerint a megújuló energiaforrásokból előállított energiának a közlekedés valamennyi formájában felhasznált részaránya 2020-ban legalább az egyes tagállamokban a közlekedési ágazat végső energiafogyasztása 10%-ának kell megfelelnie, egyidejűleg mérlegelési mozgásteret biztosítva a tagállamoknak az általuk megfelelőnek tartott intézkedések tekintetében.
- 50 Másrészt a 98/70 irányelv 7a. cikkének (2) bekezdése konkretizálja az uniós jogalkotó azon szándékát, hogy energiaegységenként 10%-kal csökkentse a szállított üzemanyag vagy energia teljes életciklusában keletkezett, üvegházhatást okozó gázok kibocsátását. Mindazonáltal, amint az ezen, a 2009/30 irányelv (8) és (9) preambulumbekkezdésével összefüggésben értelmezett

rendelkezésből kitűnik, a tagállamok továbbra is mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek a tekintetben, hogy e csökkentést bioüzemanyagok vagy helyettesítő üzemanyagok felhasználásával, illetve a fáklyázás csökkentésével érik el.

- 51 Ebből következik, hogy sem a 2009/28 irányelv 3. cikkének (4) bekezdése, sem a 98/70 irányelv 7a. cikkének (2) bekezdése nem ír elő a 98/34 irányelv 1. cikkének 6. pontja értelmében vett „szabványt”.
- 52 A fenti indokokra tekintettel a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 98/34 irányelv 8. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az a nemzeti szabályozás, amely a 98/70 irányelv 7a. cikke (2) bekezdésének a 2009/28 irányelv 3. cikkének (4) bekezdésében szereplő célkitűzéssel összeegyeztethető átültetésére irányul, nem alkalmas arra, hogy egyszerűen a 98/34 irányelv 8. cikkének (1) bekezdése értelmében vett európai szabvány teljes átültetésének minősüljön, és ennél fogva mentesüljön az e rendelkezésben előírt közzétételi kötelezettség alól.

A harmadik kérdésről

- 53 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás 2012. január 18-án lépett hatályba, míg a 2015/1513 irányelv, amelyre a kérdést előterjesztő bíróság a harmadik kérdésben hivatkozik, 5. cikkének megfelelően 2015. október 5-én lépett hatályba. E körülmények között e kérdés megválaszolása keretében nem vehető figyelembe ez az irányelv.
- 54 Ennél fogva meg kell állapítani, hogy harmadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2009/30 irányelv 4. cikke (1) bekezdésének második albekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy e rendelkezés a 98/34 irányelv 10. cikke (1) bekezdésének harmadik franciabekezdése értelmében vett, kötelező uniós jogszabályban előírt védzáradéknak minősül.
- 55 Meg kell állapítani, hogy a 2009/30 irányelv 4. cikke (1) bekezdésének első két albekezdése arra szorítkozik, hogy határidőt állapít meg a tagállamok számára az irányelv átültetésére, azaz legkésőbb 2010. december 31-ig az ehhez szükséges törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezések útján, és felhívja őket, hogy haladéktalanul közöljék a Bizottsággal e rendelkezések szövegét. E rendelkezés harmadik albekezdése előírja, hogy amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azok utaljanak a 2009/30 irányelvre.
- 56 Márpedig a 2009/30 irányelv 4. cikke (1) bekezdésének szövegében semmi nem enged arra következtetni, hogy az uniós jogalkotó az irányelvbe olyan, az EUMSZ 114. cikk (10) bekezdése értelmében vett védzáradékot kívánt volna bevezetni, amelyet a tagállamok alkalmazhattak volna.
- 57 Ami ezt illeti, ez utóbbi rendelkezés előírja, hogy a harmonizációs intézkedések indokolt esetben védzáradékot tartalmaznak, amely felhatalmazza a tagállamokat arra, hogy az EUMSZ 36. cikkben említett egy vagy több nem gazdasági okból, uniós ellenőrzési eljárás alá tartozó ideiglenes intézkedéseket hozzanak. Ebből következik, hogy az ilyen védzáradékot a harmonizációs aktusnak kifejezetten elő kell írnia. Márpedig a 2009/30 irányelv 4. cikkének (1) bekezdése nem felel meg e jellemzőknek, ennél fogva nem minősülhet ilyen védzáradéknak.

- 58 A fentiekből következik, hogy a harmadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2009/30 irányelv 4. cikke (1) bekezdésének második albekezdését úgy kell értelmezni, hogy e rendelkezés nem minősül a 98/34 irányelv 10. cikke (1) bekezdésének harmadik franciabekezdése értelmében vett, kötelező uniós jogszabályban előírt védzáradéknak.

A költségekről

- 59 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) A 2006. november 20-i 2006/96/EK tanácsi irányelvvel módosított, a műszaki szabványok és szabályok terén történő információszolgáltatási eljárás és az információs társadalom szolgáltatásaira vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 1998. június 22-i 98/34/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 1. cikkének 4. pontját

a következőképpen kell értelmezni:

az olyan nemzeti szabályozás, amely a valamely gazdasági szereplő által egy adott évben szabad forgalomba bocsátott gépjármű-üzemanyaghoz 10% bioüzemanyag keverésére irányuló célt határoz meg, a módosított 98/34 irányelv 1. cikkének 4. pontja értelmében vett „egyéb követelmény” fogalma alá tartozik, és ekképpen a módosított 98/34 irányelv 1. cikkének 11. pontja értelmében vett „műszaki szabálynak” minősül, amely szabály csak akkor érvényesíthető a magánszemélyekkel szemben, ha annak tervezetét a módosított 98/34 irányelv 8. cikke (1) bekezdésének megfelelően közzétették.

- 2) A 2006/96 irányelvvel módosított 98/34 irányelv 8. cikkének (1) bekezdését

a következőképpen kell értelmezni:

az a nemzeti szabályozás, amely a 2009. április 23-i 2009/30/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, a benzin és a dízelüzemanyagok minőségéről, valamint a 93/12/EGK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 1998. október 13-i 98/70/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 7a. cikke (2) bekezdésének a megújuló energiaforrásból előállított energia támogatásáról, valamint a 2001/77/EK és a 2003/30/EK irányelv módosításáról és azt követő hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. április 23-i 2009/28/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikkének (4) bekezdésében szereplő célkitűzéssel összeegyeztethető átültetésére irányul, nem alkalmas arra, hogy egyszerűen a módosított 98/34 irányelv 8. cikkének (1) bekezdése értelmében vett európai szabvány teljes átültetésének minősüljön, és ennél fogva mentesüljön az e rendelkezésben előírt közzétételi kötelezettség alól.

- 3) A 2009/30 irányelv 4. cikke (1) bekezdésének második albekezdését

a következőképpen kell értelmezni:

e rendelkezés nem minősül a 2006/96 irányelvvel módosított 98/34 irányelv 10. cikke (1) bekezdésének harmadik franciabekezdése értelmében vett, kötelező uniós jogszabályban előírt védzáradéknak.

Aláírások